

מ"ת 31372/11/20 - מוחמד תאג' (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 31372-11-20 ישראל נ' תאג' (עציר)

מספר בקשה: 13

בפני
המבקש
נגד
המשיבה
החלטה

מוחמד תאג' (עציר) ע"י עו"ד אבי כהן

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)

לפניי בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה לעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

מבוא

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של רצח בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 301א(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, כניסה והתפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, וניסיון לקשירת קשר, לפי סעיף 499א(1) יחד עם סעיפים 406(ב), 402(ב) ו-25 לחוק העונשין.

לפי המיוחס בכתב האישום, במהלך כשנה וחצי לפני האירוע מושא כתב האישום, במספר הזדמנויות, ביצע המשיב, עבור המנוח, עבודות אינסטלציה ושיפוצים בדירתו בתשלום. בחודש יולי 2020, או בסמוך לכך, התגלע סכסוך בין המשיב ובין אחיינו של המנוח, אשר טען כי אינו מסיים את העבודות עליהן קיבל תשלום מבעוד.

כן מיוחס, כי ביום 8.10.20 בשעות הערב, שהה המשיב ביפו בבית ידידו גאזי בולאד, וסיפר לו על אדם מבוגר שחי לבד בדירה בלוד וברשותו כספת וכסף רב, כ-100,000 ₪. המשיב ניסה לקשור עם גאזי קשר לביצוע פשע, במטרה להתפרץ לדירת המנוח. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 23:00, הגיעו המשיב וגאזי במונית לבית קרובי משפחתו של גאזי בלוד. בעת שהותם בבית הקרובים, המשיך המשיב וניסה לקשור קשר עם מי מהנוכחים לחבור עמו להוציא לפועל את תכנית ההתפרצות, אך איש מהנוכחים לא נענה להצעתו והמשיב עזב את המקום.

כתב האישום ממשיך ומייחס, כי במהלך אותו לילה, ביום 9.10.20 בסמוך לשעה 02:00, הגיע המשיב לדירת המנוח והתפרץ לתוכה. בעת שהותו בדירה, חיפש המשיב אחר הכספים, רוקן מגירות, הזיז חפצים ורהיטים. בהמשך, התעמת המשיב עם המנוח במטרה שיחשוף בפניו היכן מצויים הכספת והכספים המוחזקים בדירה. המשיב גער במנוח, שוב ושוב, "איפה הקוד", "תביא את הקוד", תוך שהוא תוקף אותו ומכה בו בכל חלקי גופו, בעיקר בפלג גופו העליון, בפניו, בראשו ובחזהו, והפעיל לחץ על צווארו של המנוח, על פיו ועל אפו. כתוצאה מהמכות, דימם המנוח ונגרמו לו חבלות רבות בעיקר בפלג גופו העליון, שברים בעצם החזה ובצלעות, חבלת ראש, דימום תוך גולגלתי, וכן תשניק חבלתי שהביא למותו. המשיב גנב מהדירה כספים ונמלט ממנה.

2. בא כוח המשיב, חלק על קיומן של ראיות לכאורה.

עמוד 1

3. בית המשפט (כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל), בהחלטה מיום 16.3.21, קבע כי ישנן ראיות לכאוריות נסיבתיות המבססות את התשתית הנדרשת לעבירות המיוחסות למשיב, ובכללן: גרסת חברו של המשיב, גאזי בולאד, המתאר כיצד המשיב ניסה לשכנעו לבצע יחד עמו התפרצות לביתו של "אדם מבוגר" בלוד, "ברמת אשכול חשמונאים", וכן שיחה מאוחרת יותר בה שמע את המשיב צועק "מה הקוד"; דברי הנוכחים בבית משפחתו של גאזי שהעידו על התנהלותו של המשיב בליל האירוע ועל רצונו להגיע לרחוב חשמונאים; מספר ראיות על אודות הגעתו של המשיב לרחוב חשמונאים בלוד, שם מצוי ביתו של המנוח, בליל האירוע ובשעות רלוונטיות; עדותה של נואל תאיה, שהתגוררה עם המשיב, על אודות חזרתו בלילה עם שריטות, דם על בגדיו וכסף תורכי; עדות אחיינו של המנוח כי נגנב ממנו כסף תורכי; הימצאות ד.נ.א. של המשיב על מברג שנמצא בביתו של המנוח והיעדר סבירות לגרסת המשיב בדבר הגעתו של המברג למקום.

לפי החלטת בית המשפט, תצריך זה של ראיות נסיבתיות לכאוריות מבססות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב, שכן הן קושרות אותו לעבירות המיוחסות לו, באופן שאינו מתיישב כלל עם גרסתו.

4. בבקשתו לעיון חוזר מתמקד בא כוח המשיב במספר התפתחויות ראייתיות, שיש בהן, לעמדתו, כדי ללמד על כרסום בתשתית הראייתית שבבסיס ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת למרות שאישר כי אין בהן משום "מהפך ראייתי", ובכללן: עדות מומחית שאינה יכולה לשלול, כי ה-ד.נ.א. בציפורני המנוח, שאינו של המשיב, שייך לאדם שנאבק עמו וגרם למותו; הימצאותם בזירה של עקבות נעליים ומוצגים רבים נוספים, אשר על אף אחד מהם לא נמצאו טביעות אצבע או ד.נ.א. המתאימים למשיב; עד התביעה גאזי העיד בבית המשפט, כי המשיב היה שיכור כלוט ומעולם לא אמר לו שגנב או הכה מישהו באותו לילה, ואף אישר כי המשיב לא החזיק מברג אלא שקית עם בקבוק וודקה, עת עזב את ביתו; עדת התביעה תאיה העידה כי ראתה את המשיב בביתה בין חצות לשעה 01:00, כשהוא שרוט ובגדיו מוכתמים בדם, בעוד שסרטוני האבטחה מלמדים כי המשיב שהה בלוד בסביבות 03:00, ומכאן, גם כי לא ייתכן שראתה את המשיב לאחר האירוע; עוד הצביע בא כוח המשיב על מחדלי חקירה שהתגלו, ובראשם זריקת שני זוגות מכנסיים שהיו בזירה, אשר בית המשפט הורה על בדיקתם.

5. בא כוח המבקשת טען, לעומת זאת, כי אין הבקשה עומדת במבחן "היפוך הקערה" ואין בתשתית שהוצגה כדי לשנות את מארג הראיות מן היסוד. לטענתו, מקומן של טענות אלו להתברר בתיק העיקרי. עוד טען, כי מירב טענותיו של המשיב כבר נבחנו ונדונו בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

דין

6. לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

7. טענותיו של המשיב נסבות על התפתחויות ראייתיות שחלו, לטענתו, במהלך ניהול תיק ההוכחות.

8. כדי שתתקיים עילה לעיון חוזר, אשר עניינה גיליון של עובדות חדשות שיש בהן כדי להביא לכרסום בתשתית הראייתית, על המבקש להראות כי חל "מהפך ראייתי" של ממש או "שינוי דרמטי" בתשתית הראייתית, אשר יש בו "כדי להפוך את הקערה על פיה" (בש"פ 4954/21 בן דוד נ' מדינת ישראל (8.8.21); בש"פ 1091/20 מדינת ישראל נ' שיכה (8.4.20); בש"פ 8093/19 מדינת ישראל נ' רוחן (21.1.20); בש"פ 3409/18 בריל נ' מדינת ישראל עמוד 2

(3.6.18); בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל (28.2.16); בש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל (30.1.14); בש"פ 5387/12 קריאף נ' מדינת ישראל (16.7.12)).

9. האם עלה בידי המשיב להראות כי חל כרסום ראייתי המהווה "מהפך או שינוי דרמטי", שיש בו "כדי להפוך הקערה על פיה"? התשובה על כך היא בשלילה. למעשה, בא כוח המשיב אישר בבקשתו ובדיון, כי אין הוא טוען כלל ל"מהפך ראייתי", ודי בכך על מנת להביא לדחיית בקשתו לעיון חוזר.

10. מעבר לצורך, יידונו להלן טענות בא כוח המשיב בדבר התפתחויות ראייתיות שחלו, לטענתו, במהלך ניהול המשפט. ההתפתחויות יתוארו אל מול ממצאיו של בית המשפט בהחלטתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת על מנת לבחון אם יש בהן כדי לשנות באופן ממשי את הממצאים שנקבעו.

עדות מומחית ה-ד.נ.א.

11. לטענת בא כוח המשיב, לפי עדות המומחית, ד"ר מיכל שיינפלד, לא ניתן לשלול, כי ה-ד.נ.א. בציפורני המנוח שייך לאדם שנאבק עמו וגרם למותו. לעמדתו, הואיל ואין מדובר ב-ד.נ.א. של המשיב הרי שמדובר בראיה משמעותית לזכותו של המשיב.

12. אכן, מתחת לציפורניו של המנוח נמצאה תערוכת ה-ד.נ.א. של המנוח ואדם זר שאינו המשיב. להערכת המומחית, כפי שנמסרה בעדותה, בידו השמאלית של המנוח בולט שמדובר במקור נקבי ואילו ביד ימין פחות בולט שמדובר במקור נקבי. עוד ציינה בעדותה, כי על סמך מחקרים ב-50 אחוזים מהמקרים, ה-ד.נ.א. שנמצא מתחת לציפורניים הוא של התוקף (פרוטוקול הדיון, בעמ' 198 - 230).

13. דא עקא, כי אין במידע זה חידוש של ממש ביחס לממצאים שכבר היו בפני בית המשפט בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

14. בהחלטתו, דן בית המשפט בתערוכת ה-ד.נ.א. של שני פרטים שנמצאה בציפורני המשיב, וכבר באותה העת צוין, כי המקור העיקרי הוא במנוח והמקור המשני אינו ידוע - משמע, כי אינו במשיב. בית המשפט הוסיף ועמד על הקושי שממצא זה מעורר, הן באשר לזהותו של המקור השני, והן באשר לאופן ולנסיבות שבהן הגיע ה-ד.נ.א. "זר" אל מתחת לציפורניו של המשיב. כן הוסיף, כי בשלב זה לא הוצגו ראיות והסברים והנושא לא לובן, והדבר יכול ויעשה בהליך העיקרי. אולם הדגיש, כי אין בממצא זה כדי לכרסם בראיות, וזאת נוכח עוצמת צבר הראיות הנסיבתיות קיימות.

15. החידוש הנטען הוא אך, אפוא, באשר לסבירות (50 אחוזים) להימצאות ה-ד.נ.א. של התוקף מתחת לציפורניים. אין בעדות זו כדי ללמד, כי בהכרח מדובר ב-ד.נ.א. של התוקף, שכן אין יודעים כלל אם היה מאבק, וגם אין בממצאים כדי לשלול כי ה-ד.נ.א. שייך לאישה, שלה גישה חוקית לבית ולמנוח. כך או כך, יש לקבוע ממצאים בנושא זה בגמר ההליך, ואין די בסבירות שצוינה כדי ללמד על כרסום במסקנות ולהצדיק בקשה לעיון חוזר בהליך המעצר.

16. טענה נוספת בפיו של בא כוח המשיב נוגעת לעדותה של המומחית, כי גם על המברג - שהוא חפץ נייד - נמצאה תערוכת, וכי גיל ה-ד.נ.א. על המברג אינו ידוע (פרוטוקול הדיון, בעמ' 260 - 261).

17. גם כאן, אין מדובר בחידוש ממשי ביחס למידע שהיה בפני בית המשפט בהחלטתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בית המשפט התייחס למברג שנמצא על רצפת המקלחת שעליו תערוכת ובה ה-ד.נ.א. של המשיב. בית המשפט קבע, כי לפי הפסיקה, אין בהימצאות תערוכת כדי להפחית מהמסקנה המפלילה. המצאות ה-ד.נ.א. על גבי המברג בבית המנוח מהווה ראיה בעלת עוצמה גבוהה ביותר לצורך שלב המעצר עד תום ההליכים. לעמדתו, אף שמדובר בחפץ נייד,

ממצא ה-ד.נ.א. מלמד על נוכחותו של המשיב בזירת העבירה בערב ובליל הרצח, ובפרט הואיל והמשיב אחז בזכות השתיקה באופן סלקטיבי ולא סיפק הסבר לממצא זה. עוד קבע בית המשפט, כי רפפות חלון המקלחת הוצאו ממקומן על ידי הפורץ, במטרה לאפשר את החדירה לדירה, ועל רצפת מקלחת זו נמצא המברג ועליו ד.נ.א. של המשיב. המנקה בבית המנוח ניקתה את דירת המנוח שעות מספר קודם הרצח, ביום חמישי בשעה 16:00, והבהירה בהודעתה כי חלון המקלחת לא היה שבור אותה עת ולא נמצא כל מברג על הרצפה. יתר על כן, לפי חוות דעת מז"פ, המברג שנתפס מתאים לחריצים שבוצעו באזור המזוזה במטרה לפרוץ את דלת הכניסה לדירה. נתון זה מתווסף לעדות המנקה, ומצביע על כך שהמברג הובא מבחוץ ונזנח בדירה, ולא היה בה קודם האירוע. מכאן הסיק בית המשפט, כי מצבור הנתונים מצביע על כך שהמברג לא נמצא במקום, אלא הובא למקום על ידי המשיב.

18. מכאן, שאין כל חידוש ממשי גם בעדותה של המומחית לעניין המברג. בית המשפט היה מודע לקיומה של תערובת גם על גבי המברג, וכן להיותו של החפץ נייד, והוא דן במשמעויות של כל אלו. גם כאן, המשמעות שיש לייחס לאי הידיעה בדבר גילו של ה-ד.נ.א. תידון, מטבע הדברים, בהליך העיקרי, ואין בה משום כרסום כלל.

עקבות נעליים

19. עוד טען בא כוח המשיב, כי בזירה נמצאו עקבות נעליים ומוצגים רבים נוספים, אשר על אף אחד מהם לא נמצאו טביעות אצבע או ד.נ.א. המתאימים למשיב.

20. גם לממצא זה התייחס בית המשפט בהחלטתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה. כך קבע, כי דו"ח מעבדה ניידת מצביע על הימצאות עקבות נעליים על דלת הכניסה מצידה החיצוני, במרפסת החיצונית ובדירה, אליה נכנס הפורץ דרך חלון המקלחת. שלושה זוגות נעליים של המשיב נתפסו ולא נמצאו מתאימים לעקבות בזירה. גם בהקשר זה קבע בית המשפט, כי בשלב זה, אין בראיה זו כדי לתרום או להפחית מהמארג הראייתי הכולל. המשיב לא נתפס בסמוך למעשה עם נעלי "הביצוע" על רגליו ואין וודאות שכל נעליו נתפסו.

עדויות של עד התביעה, גאזי בולד

21. טענה נוספת בפיו של בא כוח המשיב, כאמור, עניינה בעדותו של גאזי בבית המשפט, לפיה המשיב היה שיכור כלוט ומעולם לא אמר לו שגנב או הכה מישהו באותו לילה, אלא שמדובר בהשערות גרידא. כן טען, כי גאזי אישר כי המשיב לא החזיק מברג אלא שקית עם בקבוק וודקה, עת עזב את ביתו.

22. גם כאן, עיון בממצאי בית המשפט, בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, מלמד כי לא חל כל שינוי משמעותי המצדיק עיון חוזר.

23. בית המשפט דן בהרחבה בגרסתו של גאזי, לפיה המשיב, ידיו מזה שנים, הציע לו בערב האירוע לבוא איתו לביתו של "אדם מבוגר" בלוד, "ברמת אשכול חשמונאים" על מנת "לדפוק איזה מכה, נדפוק מישהו בכסף". גאזי הסתקרן והצטרף לנסיעה ללוד, אולם בהיותם בבית משפחתו, גאזי הודיע למשיב שאין ברצונו להצטרף אליו. המשיב פנה לכל אחד מהנוכחים בבית במטרה לשכנעו להצטרף אליו אך כולם סרבו. גאזי גם הוסיף, כי התקשר אל המשיב מספר שעות לאחר שנפרדו (שיחה המתועדת גם במחקרי התקשורת) ושמע אותו צועק "בקרירה" "מה הקוד". הגם שבעימות ניסה גאזי לסייג את דבריו, הסכים שכל שאמר בחקירותיו אמת. גאזי שיתף פעולה בחקירתו, הגם שניכר שעשה זאת באי רצון בולט, תוך שחזר וביקש לא להצטייר כמלשן ולא בנקל מסר פרטים אודות המשיב, ידיו.

בית המשפט הוסיף וקבע, כי דבריו של גאזי משתלבים עם ההתרחשויות שהתבצעה בפועל. גאזי היה עד לתכנון תכנית השוד, והביצוע תאם את התכנון מבחינת המיקום - רחוב החשמונאים, ומיהות הנשדד - איש זקן. עוד תאם התכנון את

צעקותיו של המשיב למסירת הקוד שסבר שיש בידי המנוח.

24. חיזוק לגרסה זו מצא בית המשפט בדברי הנוכחים בבית משפחתו של גאזי, באותו ערב. בית המשפט הוסיף כי גרסאות אלו תומכות בגרסתו של גאזי. העדים ציינו אמירות ששמעו מפי המשיב או שנאמרו להם על ידי גאזי והן תואמות את שאמר גאזי בחקירתו. הנוכחים נחקרו וסיפרו על התנהגותו המוזרה והחצופה של המשיב, שהשתכר בביתם, נראה לחוץ ורב עם הנוכחים, עד שגורש והוצא מביתם. במובחן מהאמירות התומכות בגרסתו של גאזי, לא אישר איש את דברי גאזי בנושא אחד - הצעתו של המשיב לנוכחים להצטרף לביצוע השוד כתצפיתנים. בית המשפט הוסיף וקבע, כי עיון בהודעות עדים אלו מלמד כי ניסו להרחיק עצמם, מטעמים מובנים, ממעורבות באירוע ואף חזרו פעמים מספר על חוסר רצונם להעיד או לחזור לחקירה נוספת.

25. עדותו של גאזי בבית המשפט, לפיה המשיב היה שיכור כלוט, מתיישבת עם מכלול הראיות שכבר היה בפני בית המשפט. גאזי לא אמר, באיזו מגרסאותיו, כי המשיב דיווח לו, לאחר מעשה, כי גנב או הכה מישהו באותו לילה, וממילא שאין חידוש ממשי במידע זה. גם המידע, לפיו המשיב היה עם בקבוק וודקה ולא עם מברג, אינו סותר מידע כלשהו שהיה בפני בית המשפט, בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות בשאלה.

עדותה של עדת התביעה, נואל תאיה

26. בא כוח המשיב הוסיף וטען, כי מעדותה של עדת התביעה תאיה, אשר התגוררה בעת הרלוונטית בבית בו התגורר המשיב ביפו, עולה כי ראתה את המשיב, כשהוא שרוט ועם דם על בגדיו, בין חצות לשעה 01:00. כל זאת, בעוד שלפי סרטוני האבטחה, המשיב שהה בלוד בסביבות 03:00 ונסע ליפו רק לאחר מכן. מכאן טען, כי התיאור שמסרה תאיה כלל לא קשור לאירוע הרצח.

27. כאן המקום להעיר, כי דרישת בא כוח המשיב מבית המשפט להתייחס לעדותה של תאיה, מבלי שהסתיימה חקירתה הנגדית, ותוך שהוא מתנגד להגשת הודעותיה במסגרת הבקשה לעיון חוזר, בטענה כי אין קבילות, די בה לדחיית טענותיו, בהקשר זה (שהרי ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעולם מתבססת על הודעותיהם של העדים במשטרה).

28. מעבר לצורך יודגש, כי עיון מדוקדק בעדותה של תאיה מלמד, כי כלל לא היתה בטוחה לגבי השעה בה ראתה את המשיב. כך השיבה, כי אינה זוכרת את השעה המדויקת בה נתקלה במשיב, והוסיפה "12, 1, משהו כזה". (פרוטוקול הדיון, בעמ' 323 ואילך).

29. למעשה, היעדר הביטחון של תאיה בדבר השעה המדויקת, תואר כבר בהחלטת בית המשפט בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בית המשפט ציין, כי לדבריה של תאיה, לפני כשלושה שבועות, באחד הלילות, בערך בשעה 01:00 - 02:00, אינה זוכרת בדיוק את השעה, התעוררה וראתה את המשיב שרוט ועל בגדיו דם. המשיב ספר כסף זר שהיה ברשותו והשיב לתאיה סכום של 400 ₪ בכסף תורכי, שהיה חייב לה. את הכסף המירה תאיה לשקלים. תאיה שאלה את המשיב מה מקור הדם והשריטות נענתה על ידו שגנב ונשרט תוך כדי המעשה. כן חזרה על הדברים בעימות ובהאזנות הסתר. תאיה הוסיפה ומסרה, כי כיבסה את מכנסיו של המשיב, את הגופייה עם הדם זרקה ובחולצה הבחינה מאוחר יותר בכביסה. בית המשפט מצא, כי דבריה של תאיה מסבכים את המשיב במעורבות באירוע. כך בפרט, הואיל ואחיינו של המנוח, מאיר באסה, מסר כי בבית המנוח היו שטרות של כסף תורכי בשווי של לא יותר מ- 300 - 400 ₪. בהתאם להחלטה, שטרות הכסף התורכי שהיו בבית המנוח והגיעו לידיה של תאיה, מהווים ראיה בעלת משקל הקושרת את המשיב לנוכחות בדירת המנוח.

30. מכאן, שגם אין כל חידוש בגרסתה של תאיה, אשר מתחילת הדרך לא מסרה גרסה ודאית לגבי שעת הלילה בה נתקלה במשיב. יש לזכור, כי היעדר הביטחון של תאיה בדבר השעה המדויקת בה פגשה במשיב עשויה להתיישב עם קימתה באמצע הלילה למפגש תמוה עם המשיב. מכאן שאין תימא כי דווקא השעה לא נחרתה בזכרונה. אולם, גם כאן מדובר במסקנות אפשריות, ומטבע הדברים דין להתברר בהליך העיקרי.

סוף דבר

31. כאמור, בא כוח המשיב עצמו מאשר, כי לא חל "היפוך ראייתי".
32. אכן, שמיעת ההוכחות החלה, ומטבע הדברים, עדויות במשפט עשויה להוביל להתפתחויות ראייתיות. אולם, לא כל שינוי במארג הראייתי, שהיווה בסיס לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, יכול להוות בסיס לבקשה לעיון חוזר.
33. ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה מבוססת, אמנם, על צבר של ראיות נסיבתיות, אולם בשונה מהפסיקה אליה הפנה בא כוח המשיב, אין מדובר במקרה גבולי שבו יש לבחון חלופת מעצר (והשוו: בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל** (25.6.15), וגם לא בכרסום ניכר בראיות לכאורה (בש"פ 6013/21 **סלימאן נ' מדינת ישראל** (26.10.21)). גם אין עסקינן בהימשכות בלתי סבירה של המשפט, העשויה להצדיק כשלעצמה עיון חוזר, ודיוני ההוכחות נשמעים כסדרם.
34. בסופו של דבר, לא זו בלבד שההתפתחויות שאליהן הפנה בא כוח המשיב, אין בהן משום "היפוך ראייתי", אלא שהן גם לא מלמדות על כרסום משמעותי באיזו מהראיות. כאן המקום להוסיף, כי החלטת בית המשפט בדבר קיומן של ראיות לכאורה מבוססת על מארג ראייתי, הכולל, בין היתר, את הראיות שעליהן עמדנו למעלה, לרבות, עדותו של גאזי, דברי הנוכחים בבית משפחתו, עדותה של תאיה, עדות אחיינו של המנוח, והימצאות ד.נ.א. של המשיב על מברג שנמצא בביתו של המנוח. ישנן גם ראיות נוספות בדבר הגעתו של המשיב לרחוב חשמונאים, שם מצוי ביתו של המנוח, בליל האירוע, בשעות הלילה המאוחרות, ומבלי שסיפק כל הסבר לכך. לראיות אלו בא כוח המשיב כלל לא נדרש בבקשתו.
35. גם הטענות בדבר היעדר ממצאים פורנזיים נוספים לחובתו של המשיב ומחדלי חקירה, כדוגמת זריקתם של שני זוגות מכנסיו של המנוח, יידונו, מטבע הדברים, בהכרעת הדין, שכן כידוע טענות מעין אלו, אין מקומן בדיון המעצר. כך מקל וחומר, עת עסקינן בבקשה לעיון חוזר.
36. לאור האמור, הבקשה לעיון חוזר - נדחית.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ב, 19 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.